

SURM VALENTINIPÄEVAL

SURM

VALENTINIPÄEVAL

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

Š O T I K R I M I N U L L I D E S A R I

Originaali tiitel:
M. C. Beaton
Death of a Valentine
Grand Central Publishing, 2011

Värsid tõlkinud Mihkel Mõisnik, Märt Väljataga (lk 72), Ralf Parve (lk 179)
Toimetanud Piret Klaus
Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Disainer Villu Koskaru

Copyright © 2010 by Marion Chesney
Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2018

Trükitud AS Pakett trükikojas

ISBN 978-9949-85-461-5

www.tnp.ee

*Minu abikaasale Harry Scott Gibbonsile.
Ja mu agendile Barbara Lowensteinile. Armastusega.*

Minervale

*Mul tuksub oim, mul huugab pea,
mind kurnab Laul, Ballaad ja Ood –
vii lambist Õli, Thyrsis hea,
kui asemele maitsvat rooga tood.*

*Mul tõnts on silm, mul aju tubm,
ei sünni värss, kui puudub ind –
las, Pallas, kaob su Öökull jubm,
ja rõkkab lõoke, laululind.*

– Thomas Hood

PROLOOG

Üle kanarbikuste mäenõlvade, üle järvede, üle määratute väljade, mis moodustavad Sutherlandi maakonna kaugel Šotimaa põhjaservas, kuni läänerannikul ankrus hüplevate kaluripaatideni levis hämmastav uudis.

Kuulsaim mägismaa poissmeestest, politseiseersant Hamish Macbeth hakkab viimaks abielluma. Ei, mitte midagi taolist nagu too kunagi tehtud viga, kus ta oleks äärepealt abiellunud kellegi venelannaga. Nüüd on see armastus. Ja ta abiellub igati nagu kord ja kohus oma koduküla Lochdubhi kirikus, pruut on valges kleidis.

Hamish abiellub konstaabel Josie McSweeniga, kes aitas tal lahendada valentinipäeva mõrva. See on kena väike neiu läikivate pruunide juuste ja suurte pruunide silmadega. Terve Lochdubhi küla jumaldab Josiet. Ja igaüks võib näha, et ta on Hamishisse armunud.

Sel tähtsal päeval oli kirik lõhkemiseni täis. Mõned arutasid, kas kohale tuleb ehk ka Hamishi eelmine suur armastus Priscilla Halburton-Smythe, aga teised sosistasid, et naine on Austraalias.

Põnevust lisas asjaolu, et kohale oli lubanud ilmuda endine reporter, nüüdseks kuulus televisiooni uudiselugeja Elspeth Grant. Tal oli arvukalt fänne, mõni oli autogrammaalbumigi kaasa võtnud.

Kuna Josie isa oli surnud, pidi neiu altari ette viima tema onu Bob. Pruudi saabumisel tekkis erutatud kahin. Hamish seisis pulksirgelt altari ees, kõrval isamees, uurija Jimmy Anderson. „Pea püsti!” pomises Jimmy. „Mees, sa oled ju surnukahvatu.”

Teenistus algas. Ühel hetkel pöördus kirikuõpetaja härra Wellington koguduse poole: „Kui keegi teie hulgast teab mingit põhjust, miks need mees ja naine siin ei tohiks pühade abielusidemetega ühendatud saada, siis rääkigu praegu või vaikigu igavesti.” Kirikuõpetaja sügavas mägismaa hääles kõlas kerge lõbusus. Kes küll võiks protestida niisuguse armastusabielu vastu?

Hamish Macbeth tõstis pilgu kiriku iidsete laetalade poole ning pomises meeleheitlikult vana sõduripalvet: „Armas jumal, kui sa oled olemas, siis päästa mind sellest!”

ESIMENE PEATÜKK

*Ei suuda keegi olla nii,
et mossis poleks iialgi.*

– Robert Burns

Aasta varem

Hamish Macbeth oli seersandiks edutatud. See auaste oli talle korra juba antud ja siis taas ära võetud, nii et tal polnud tarvis isegi eksameid sooritada. Paljud konstaablid oleksid edutamise ja sellega kaasneva palgatõusu üle rõõmustanud, Hamish aga oli kahel põhjusel nõrдинud. Ta polnud ambitsioonikas ning nägi edutamises ohtu, et ta viiakse üle Strathbane'i linna. Tema tahtis ainult seda, et ta oma külajaoskonnas ilusasti rahule jäetaks.

Ka oli Hamish nõrдинud, kuna talle oli öeldud, et temaga koos hakkab tööle keegi konstaabel ja vaba tuba jaoskonnas

tuleb tühjaks teha. Jaoskonna vaba tuba oli mägismaale väga iseloomulik – see oli täis kõikvõimalikku roostes kila-kola, mida Hamish oli siit-sealt üles korjanud ja tallele pannud, mõeldes rahulolevalt, et küllap see kõik ükskord ära kulub.

Algul oli mees kindel, et seda kohta ei taha mitte keegi, siis aga anti teada, et olgu ta valmis konstaabel McSweeni saabumiseks.

Hamishile tuli külla tema sõber uuriija Jimmy Anderson. Jimmy astus koputamata sisse ja leidis Hamishi mornilt vabas toas sisalduvat kraami uurimas.

„Jumala pärast, mees!” hüüatas Jimmy. „Hakka liigutama. See neiuke on iga minut siin.”

Hamish Macbeth, kogu tema kuus jalga ja viis tolli pikk kogu pöördus aeglaselt. „Mis neiuke?”

„Sinu uus võmm. Väike Josie McSween.”

Hamishi pähkelpruunide silmade pilk olid jahmatusest tühi. „Keegi ei öelnud mulle, et ta on naine.”

„Kuulsin pealt, kuidas sinu surmavaenlane Blair rääkis Daviotile, et korralik naisterahvas on just see, mida sa vajad.”

Peainspektor Blair vihkas Hamishit ja otsis alati võimalust talle meelehärmi valmistada.

„Tule kööki,” kutsus Hamish. „Ta ei saa siia elama jääda.”

„Miks mitte? Sul viskit on?”

„Tavalises kohas. Võta ise. Ei, tal tuleb mingi muu elukoht leida.”

„Hamish, meil on kahekümne esimene sajand. Mitte keegi ei hakka igasuguseid asju mõtlema.”

Jimmy istus köögilaua taha ja valas endale viskit. Ta oli väiksem mees kui Hamish, liivakarva juuste ja siniste silmadega kavalas näos.

„Lochdubhi ei ole kahekümne esimene sajand veel saabunud,” sõnas Hamish. „Sina istu ja naudi oma jooki. Pean helistama.”

Jimmy naeratas ja nõjatus laisalt toolileenile. Ehkki oli aprill, möllas väljas lumetorm, talletorm, nagu talunikud seda kibedusega kutsusid. Näis, et selline torm tabab mägismaad alati just siis, kui lammastel on talled sündinud. Puudega köetav ahi õhkas sooja. Hamishi koer Lugs norskas nurgas ja metkass Sonsie lebas Jimmy jalgadel. Mees kuulis, kuidas Hamish võttis jaoskonnaruumist tungivaid telefonikõnesid, aga ei kuulnud, millest räägiti.

Lõpuks tuli Hamish kööki tagasi, nagu rõõmus. „Asi on korraldatud,” ütles ta. „Kõik naised, alates kirikuõpetaja prouast kuni Currie-õdedeni välja, helistavad muudkui politsei peakorterisse ja kaebavad. Proua Wellingtonil on kiriklas vaba tuba ja sinna ta lähebki.”

„Josie on täitsa isuäratav suutäis,” lausus Jimmy. „Missugune vanamoeline kolgas see paik küll on!”

„Parem ikka kui too solgiauk Strathbane,” vastas Hamish. „Hullusti sajab lund. Teed tuiskavad kinni.”

Aga aprillikuiste lumetormide tavalise tujukusega jäi lumesadu järsku järele, tumedad pilved rullusid üles mägedesse ja peagi hakkas kuum päike kiiresti lund sulatama.

Josie asus teele, süda ärevusest pekslemas. Politseiniku kohta oli ta üsna pisike. Neiul oli lopsakas läikiv pahmakas pruune juukseid ning suured pruunid silmad. Tema kehaehitus

oli jässakavõitu. Josie oli nüüdseks legendaarsesse Hamish Macbethi armunud paar kuud tagasi. Ta oli lugenud kõigi juhtumite kohta, mida konstaabel lahendanud oli. Kui tüdruk kuulis vabast kohast Lochdubhis, oli ta pikemalt mõtlemata kandideerinud. Tema auto pagasiruumis oli lisaks pagasile pappkastitais kokaraamatuid. Josie Perthis elav ema oli ikka öelnud, et tee mehe südamesse käib kõhu kaudu.

Päike paistis sulavale lumele autoteel. Mägede taga säras värskelt pestuna sinine taevaskõõ. Perth, kus Josie oli üles kasvanud, jäi mägismaast lõuna poole ja perekondlikud väljasõidudki olid alati viinud lõunasse – Glasgow'sse või Edinburghi. Naine leidis mõtte mägismaast olevat väga romantilise.

Kui Josie väike Toyota Lochdubhi jõudis, ahhetas naine vaivastusest. Merejärve vaiksete voogude ääres seisid valgeks lubjatud kaheksateistkümnenda sajandi majakesed. Männimets teisel pool fjordi peegeldus vees. Sulav lumi sädeles päikesepaistes.

Politseijaoskonna ees rippus vanamoeline sinine lamp. Josie parkis auto maja juurde. Ta kujutles juba end Hamishile hõrke roogi valmistamas; mees naeratab soojalt ja ütleb: „Kuidas ma küll ilma sinuta hakkama sain?”

Eesväravat avada oli raske. Lõpuks see õnnestus, naine astus mööda lühikest teerada uksele ja koputas valjult.

Teiselt poolt ust jõudis tema kõrvu summutatud hääl: „Tulge kõrvalukse juurde.”

Josie läks välja tagasi ja keeras ümber politseijaoskonna nurga. Hamish Macbeth seisis avatud köögiuksel ja vaatas talle küsivalt otsa.